

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobkyně: **S. D. M.**, zastoupena Mgr. Eduardem Benešem, advokátem se sídlem Na Rozcestí 6, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, č. j. 47 Az 2/2009 – 26,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, č. j. 47 Az 2/2009 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2009, č. j. 47 Az 2/2009 - 26, byla odmítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 1. 2009, č. j. OAM-602/LE-05-07-2008, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že rozhodnutím ministerstva byla žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná, platí pro včasné podání žaloby lhůta 7 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí (§ 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Z obsahu správního spisu však vyplývá, že napadené správní rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno v pátek 9. 1. 2009, přičemž žaloba byla krajskému soudu doručena faxem a v písemné podobě až v pondělí 19. 1. 2009. Proto byla žaloba odmítnuta jako opožděná, neboť lhůta pro její podání marně uplynula v pátek 16. 1. 2009.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti uvedla, že poslední den pro podání žaloby, tj. v pátek 16. 1. 2009, odeslala žalobu, která však

postrádala odůvodnění, na adresu ministerstva. Organizace pro pomoc uprchlíkům, které stěžovatelka udělila plnou moc, pak zaslala krajskému soudu téhož dne, tj. 16. 1. 2009, tedy poslední den lhůty, doplnění žaloby s řádným odůvodněním žalobních bodů. Závěr krajského soudu, že žaloba byla podána opožděně, je tak v rozporu jak s obsahem soudního spisu tak i zákonem a stěžovatelka trvá na tom, že její žaloba byla podána včas. Skutečnost, kdy byla žaloba krajskému soudu doručena, je pro zachování lhůty irelevantní. Podstatné je, zda byla žaloba poslední den lhůty příslušnému soudu zaslána. Tento den byla žaloba stěžovatelkou zaslána na adresu ministerstva, tedy orgánu, proti jehož rozhodnutí směřovala. Jelikož nebyla u tohoto orgánu přímo podána, ale zaslána poštou, nelze s ohledem na znění § 72 odst. 1 s. ř. s. zřejmě považovat lhůtu za zachovanou. Nicméně, dne 16. 1. 2009 bylo krajskému soudu zasláno podání označené jako doplnění žaloby. Toto musí být ve smyslu § 41 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. chápáno podle jeho obsahu a nikoliv podle jeho označení, tedy jako žaloba. Žaloba byla tedy krajskému soudu zaslána včas a soud byl povinen toto podání akceptovat. Odmítnutím včas podané žaloby došlo podle stěžovatelky k porušení jejího práva na spravedlivý proces stanoveného v čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, neboť jí krajský soud tímto postupem odepřel soudní přezkum správního rozhodnutí. Proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

V daném případě Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „...natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů.“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupné na www.nssoud.cz).

O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1/ týká se právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2/ týká se právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může vyvstat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu; 3/ v případě, že nejvyšší správní soud shledá důvod pro tzv. judikatorní odklon, tzn. dospěje-li ve výjimečných a odůvodněných případech k závěru, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně; 4/ bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které

mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

V daném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se jedná o poslední uvedený důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Pro řízení ve věcech azylu pak zvláštní zákon (§ 32 odst. 2 písm. a) zákona o azylu) stanoví, že žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, lze podat ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Z hlediska posouzení zákonnosti napadeného usnesení je podstatný časový průběh daného řízení. V daném případě je nesporné, že napadené rozhodnutí ministerstva bylo stěžovatelce doručeno v pátek 9. 1. 2009 a posledním dnem pro podání žaloby byl tedy pátek 16. 1. 2009. Tohoto dne zástupce stěžovatelky předal k poštovní přepravě podání datované 16. 1. 2009 a označené jako doplnění žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, které bylo adresováno krajskému soudu a bylo doručeno tomuto soudu dne 19. 1. 2009. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je nutno toto podání posuzovat ve smyslu ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř., které stanoví, že každý úkon posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je nesprávně označen. Z obsahu předmětného podání jednoznačně vyplývá, že se jedná o žalobu proti konkrétně specifikovanému rozhodnutí ministerstva, přičemž její vada spočívající v chybějícím žalobním petitu byla stěžovatelkou odstraněna prostřednictvím podání ze dne 16. 1. 2009 označeného jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, které bylo krajskému soudu doručeno dne 23. 1. 2009. Krajský soud tedy pochybil, pokud žalobu stěžovatelky odmítl jako opožděnou.

Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší

správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně
senátu